

učiniti návrh na zbavení svéprávnosti. Podle tohoto § není však ani starostovi obce pobytu přiznáno právo navrhnouti zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu nebo pro slabomyslnost. Odporový soud proto správně uznal, že k řečenému podání starosty obce pobytu, pokud jde o zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu, lze přihlížeti jen jako k oznámení, které se činí příslušnému soudu o určitých okolnostech za tím účelem, by soud po případě mohl z úřadu konati šetření. Nemá proto starosta obce Š. v odporovém řízení, kdež bylo rozhodovati jen o odporu Jana M-a proti usnesení soudu první stolice, vyslovujícímu částečné zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu, postavení navrhovatele po rozumu § 26 řádu o zbavení svéprávnosti; proto nelze starostu obce považovati za účastníka odporového řízení, pokud jde o zbavení svéprávnosti pro duševní chorobu nebo pro slabomyslnost, a nebylo ani třeba, by jemu nebo obci Š. bylo podle § 65 (2) téhož řádu doručeno usnesení, jímž bylo rozhodnuto o odporu. Než i když se tak stalo, nestal se tím starosta obce navrhovatelem, který by byl podle § 49 (2) řádu o zbavení svéprávnosti oprávněn stěžovati si na rozhodnutí odporového soudu. Bylo proto rekurs starosty Vojtěcha P-a odmítnouti jako nepřijatelný. K vůli úplnosti se podotýká, že od doručení rozhodnutí podle § 65 druhý odstavec cit. řádu rozeznávati jest pouhé oznámení výsledku řízení, které se dle § 66 téhož řádu učiniti má politickému úřadu první stolice a obecnímu úřadu místa pobytu. Za to, pokud jde o návrh, aby manželé Jan a Anežka M-ovi byli částečně zbaveni svéprávnosti pro marnotratnost a pijáctví, nelze vzhledem k § 26 (3) řádu o zbavení svéprávnosti odepřít starostovi obce pobytu postavení navrhovatele. Ježto však dosud o tomto návrhu nebylo v nižších stolicích rozhodováno, bude nyní povinností soudu první stolice, by po předepsaném šetření i o tomto návrhu rozhodl.

Čís. 9856.

Je-li dlužník podle exekučního titulu povinen vykliditi místnosti proti tomu, že mu vymáhající věřitel poskytne určité a upravené náhradní místnosti, nejde o případ § 7 ex. ř., nýbrž o vzájemné plnění podle § 8 ex. ř.

Není sice předepsáno, avšak jest záhodno, by v usnesení povolujícím exekuci bylo vyjádřeno, že plnění jest závislé na vzájemném plnění věřitelově. To má obsahovati již exekuční návrh. Nestalo-li se tak, není důvodu, by se při povolení exekuce nevzal zřetel na vzájemné věřitelovo plnění.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1930, R II 113/30.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením krámu, rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvému soudu, by z úřadu zkoumal, zda jsou splněny náležitosti požadované § 7 ex. ř. ohledně náhradního krámu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, k němuž dodal, že se vyklizení krámu povoluje proti tomu, že vymáhající věřitelé poskytnou současně povinnému náhradní krám uvedený v usnesení okresního soudu, schvalujícím výpověď, totiž krám v domě č. 102 opatřený potřebnými regály a upravený tak, by mohl býti vytápěn.

D ů v o d y:

Právoplatným usnesením okresního soudu byla povolena vymáhajícím věřitelům výpověď dlužníka z krámu proti tomu, že mu poskytnou náhradní krám v jedné místnosti a opatří jej potřebnými regály a upraví tak, by mohl býti vytápěn. Na návrh oprávněných bylo povoleno exekuční vyklizení vypovězených místností, mezi nimi i krámu, ale v povolovacím usnesení, přimykajícím se úplně k návrhu, nebylo zmínky o vzájemném plnění, o odevzdání náhradního krámu opatřeného regály a upraveného k otopu. Na rekurs povinného zrušil rekursní soud exekuční usnesení ohledně vyklizení krámu a nařídil mu doplniti řízení tím, by vyšetřil, zda náhradní krám jest opatřen regály a upraven na otápění. Pak ovšem by musel exekuční soud znova rozhodnouti. Doplnění může býti provedeno úřední zprávou nebo místním ohledáním a není k němu potřeba výsledku stran. Proto jest dovolací rekurs přípustný (§ 527 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř.). Dovolací soud jej shledal odůvodněným. Rekursní soud nemá pravdu v tom, že tu jde o případ § 7 ex. ř. (míněn je zřejmě druhý odstavec), neboť vykonatelnost nároku vymáhající strany není závislá na důkazu, že nastala předchozí skutečnost, totiž plnění této strany, na němž by bylo závislé plnění dlužníka. Nejde tu o podmíněné povolení výpovědi, jak míní rekursní soud, nýbrž podle jasného doslovu exekučního titulu o povolení výpovědi proti tomu, že vypovídající strana poskytne vypovídánému určité a upravené náhradní místnosti, tedy o vzájemné plnění podle § 8 ex. ř. V tom případě není podle zákona nutno prokázati napřed, že vzájemné plnění je skutečně nebo aspoň zajištěno. Nestane-li se to však, je důvod k odložení exekuce podle § 42 čís. 4 ex. ř. (sb. n. s. čís. 1769, 4123, 8682). Není sice předepsáno, ale je záhodno, by v usnesení povolujícím exekuci bylo vyjádřeno, že splnění nároku je závislé na vzájemném plnění věřitelově. To má obsahovati již exekuční návrh. Nestane-li se to, není důvodu, by se při povolení exekuce nechal zřetel na vzájemné věřitelovo plnění, neboť pro povolení exekuce jest směrodatným exekuční titul a pro výkon toto usnesení, neboť výkonný orgán pravidelně nezná exekuční titul. Pak netřeba odkladu exekuce. (srov. Neumann, komentář § 8 ex. ř.). Rekursní soud neměl tudíž nařizovati doplnění řízení a již docela ne pátráním z úřadu — což neodpovídá předpisu § 7, druhý odstavec ex. ř. — nýbrž měl doplniti neúplné povolující usnesení prvního soudu. K jeho zrušení nebylo důvodu. Proto bylo dovolacímu rekursu vymáhajících věřitelů vyhověno a rozhodnuto, jak jest ve výroku uvedeno.